

“ମିଠେ ବରତେ:— ଶିବବାବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଵରୂପ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର କେହି ପିତା ନାହାନ୍ତି, ସିଏ କେବେ କାହାଠାରୁ କିଛି ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ତୁମକୁ ଏହିଭଳି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଵରୂପ ଗଦଗଦ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯୋଗରେ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ନବୀନତା ଆସିଲେ ଆତ୍ମା ସହଜରେ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ବସିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କର କରେଣ୍ଟ ଅଥବା ଶକ୍ତିର କିରଣ ନିଜ ଉପରେ ପକାଅ । ବାବା ତୁମକୁ ଦେଖନ୍ତି, ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖ, ଏହିଭଳି ଯୋଗ ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିପାରିବ । ଏହି ଯୋଗ ବହୁତ ସହଜ, କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ— ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିପାରିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏହା ତ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଇଏ ଆମର ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି, ସ୍ଵାତ୍ମକର କେହି ପିତା ନାହାନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଯାହାର କେହି ପିତା ନଥାନ୍ତେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବହୁତ ଭଲଭାବେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଏବଂ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ସିଏ ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସିଏ କେବେ କାହାଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ନେଇନାହାନ୍ତି । ନଚେତ୍ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କିଛି ନା କିଛି ନିଶ୍ଚିତ ପଢ଼ିଥାନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କ’ଣ ପଢ଼ିବି । ମୁଁ ତ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ମୁଁ କେବେ ପାଠ ପଢ଼େ ନାହିଁ । ମୁଁ କାହାଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ନିଏ ନାହିଁ । କାହାକୁ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ତେବେ ତରାମା ଅନୁସାରେ ବାବାଙ୍କର ହିଁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ମହିମା ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ । ପୁଣି ତାଙ୍କଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କିଏ ଅଛନ୍ତି କି! ନା ପିତା, ନା ଶିକ୍ଷକ, ନା ଗୁରୁ । ତାଙ୍କଠାରୁ କେହି ଉଚ୍ଚ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କର ନା କେହି ପିତା ଅଛନ୍ତି, ନା ଶିକ୍ଷକ ଅଛନ୍ତି, ନା ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ଇଏ ନିଜେ ହିଁ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବ । ବାବାଙ୍କ ପରି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଵରୂପ ସହିତ ଏଭଳି ବାବା, ଶିକ୍ଷକ ଓ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଇଶ୍ଵର ପିତା.... ସେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଆମର ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି, ବାବାଙ୍କ ପରି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଇଏ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରରେ ଆସି ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ମୁଖର ଆବଶ୍ୟକତା ତ ରହିଛି ନା । ଯଦି ପିଲାମାନଙ୍କର ବାରମ୍ବାର ଏହି କଥା ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ ନୌକା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ତାଙ୍କୁ ପରମ ଶିକ୍ଷକ ଭାବେ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସାରା ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ । ସିଏ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆମକୁ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି— କେବଳ ଜଣେ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାର ଅଛି । ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଜଣେ ହିଁ ପିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାକୁ କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାଏ । ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ମୋଟରକୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଚଳାଉଛି । ତାକୁ ରଥ କୁହ ବା ଆଉ କିଛି ବି କୁହ, କିନ୍ତୁ ଚାଳକ ହେଉଛି ଆତ୍ମା । ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ— ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ଏକମାତ୍ର ପିତାଙ୍କର ଆମେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ପୁଣି ବାବା ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଜାପିତା ବରହମାତ୍ମକ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହେଉଛୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଜାପିତା ବରହମାତ୍ମକର ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ଅଟୁ । ତେଣୁ ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେଲେ ନା । ଭାଇର କେବେ ଭଉଣୀ ସହିତ ବିବାହ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଜାପିତା ବରହମାତ୍ମକମାନ-କୁମାରୀ ହୋଇଗଲେ । ନିଜକୁ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଭାବିବା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ବାବାଙ୍କର ଅଥବା ଇଶ୍ଵରୀୟ ସମ୍ପର୍କସୂତ୍ର ସନ୍ଦେହୀ ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲେ । ତୁମେ କୁହ ଆମେ ହେଉଛୁ ସିଧାସଳଖ ଇଶ୍ଵରୀୟ ସମ୍ପର୍କସୂତ୍ର । ଇଶ୍ଵର ପିତା ଆମକୁ ସବୁ କିଛି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ କାହାଠାରୁ ଶିଖି ନାହାନ୍ତି । ସିଏ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସମ୍ପର୍କସୂତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର କଳା କେବେ କମ୍ ହୁଏ ନାହିଁ, ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର କଳା କମ୍ ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା କରୁଛୁ । ଶିବବାବା ଗର୍ବ କହିବା ବହୁତ ସହଜ ଏବଂ ସିଏ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେବଳ ଇଶ୍ଵର କହିବା ଦ୍ଵାରା ଶୋଭା ପାଉନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଏସବୁ କଥାକୁ ସଂଗ୍ରାହୀକାର କରୁଛି । ବାବା କିପରି ଆସି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପାବନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପତିତ-ପାବନଙ୍କୁ ଆଉ ତାଙ୍କିବାକୁ ପଡ଼ୁନାହିଁ । ତରାମା ଦେଖ କିଭଳି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ଵରୂପ ଭାବେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ସମସ୍ତେ ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ପାବନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।

ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି— ଦେବତା ଏବଂ ଅସୁରମାନଙ୍କର ଲଢେଇ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏଭଳି ତ କିଛି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ— ଆମେ ନା ଅସୁର ଅଟୁ, ନା ଦେବତା ଅଟୁ । ଏବେ ଆମେ ଅସୁରରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ସମସ୍ତେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଖେଳ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମଜାଳିଆ ଅଟେ । ନାଟକରେ ସମସ୍ତେ ମଜା ଦେଖିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି ନା । ତାହା ତ ହେଉଛି ହଦର ଡ୍ରାମା, କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଡ୍ରାମା । ଏହି କଥା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ କଳିଯୁଗ ନିତି ନିୟମକୁ ଚ୍ୟାଗ କରିଛ । ଯିଏ ନିଜେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଥିବେ ସିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବେ । ଯଦି ଥରେ ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ସାରା ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ବୁଝିପରେ ଆସିଯିବ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି— ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ, ଏହାର ବୀଜ ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ବିରାଟ ରୂପର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଶିବବାବା କ’ଣ କାହାଠାରୁ ଭାଷା ଶିଖିଥିବେ କି ? ତାଙ୍କର ତ କେହି ଶିକ୍ଷକ ନାହାନ୍ତି, ତେବେ ସିଏ ଭାଷା କିପରି ଶିଖିବେ । ନିଶ୍ଚିତ ସିଏ ଯାହାତ୍କ ରଥରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେ କହୁଥିବା ଭାଷାକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଭାଷା କିଛି ନାହିଁ । ସିଏ କିଛି ପଢନ୍ତି ନାହିଁ କି ଶିଖନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କର କେହି ଶିକ୍ଷକ ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ତ ଶିଖୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମାତା, ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁତ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସେ ସଦଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହେଉଛ ସବୁଠାରୁ ଗ୍ରେଷ୍ଠ । ଏହା ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରଖ —ଆମକୁ ବାବା ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ..... ଏହା ତ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅଟେ । ବାବାତ୍କ ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି— ଭଗବାନ ସବୁକିଛି ଜାଣନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କ’ଣ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଏହା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ସିଏ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜାନ ରହିଛି । ଯେପରି ବୀଜକୁ ସାରା ବୃକ୍ଷର ଜଞ୍ଜାନ ଥାଏ । ତାହା ତ ହେଉଛି ଜତ ବୀଜ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଚୈତନ୍ୟ । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପ ବୃକ୍ଷର ଜଞ୍ଜାନ ଶୁଣାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଏହି ବିଭିନ୍ନତା ପୁରଣ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାର ଶରୀରର ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ଚେହେରା ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଦୁଇଜଣ ଅଭିନେତା ଏକାପରି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ଡ୍ରାମା । ଆମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଭିନେତା ବୋଲି କହୁନାହିଁ, ଆତ୍ମାକୁ କହୁଛୁ । ଦୁନିଆରେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଭିନେତା ବୋଲି ବୁଝୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଝିପରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ମନୁଷ୍ୟ ନୃତ୍ୟ କରିଥାଏ । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନୃତ୍ୟ କରାଇଥାଏ ସେହିପରି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଶରୀରକୁ ନୃତ୍ୟ କରାଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିନୟ କରାଇଥାଏ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା, ଯାହାକୁ ବୁଝିବାର ଅଛି । ବେହଦର ବାବା ଏଠାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ସିଏ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରାଯାଉଛି ନା । ତେବେ ବାବା ସେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାର ସମୟ ଆସୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସିଏ ଆସିବେ କିପରି । କଳିଯୁଗରେ କିମ୍ବା ସଂଗମଯୁଗରେ ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରୂପକୁ ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କିପରି କହୁଛ ? ସିଏ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁତ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ସିଏ ସଦଗତିରେ ଥା’ନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ହିଁ ସଦଗତି କୁହାଯାଏ । ତା’ର ହିସାବ ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଅଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି— ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛି । ତେବେ କିଏ-କିଏ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ତାହାର ହିସାବ କରି କହୁଛ । ଦେବତା କୁଳ ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରଥମେ ଆସିବେ । ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମ ସେମାନଙ୍କର ହିଁ ହୁଏ । ପ୍ରଥମେ ଜଣଙ୍କର ଜନ୍ମ ହେବ ପୁଣି ତା’ପରେ ପରେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଆସିବେ । ସବୁ ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେହି କେହି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ଦୁନିଆରେ ପାଠପଢା ହୋଇଥାଏ, ସେହିପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଏଥିରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗୁପ୍ତ ସମସ୍ୟା ରହିଛି ଯେ ତୁମେ ବାବାତ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ କିନ୍ତୁ ମାୟା ସେଥିରେ ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । କାହିଁକି ନା ମାୟା ରାବଣର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ତୁମେ ରାମକୁ ମନେ ପକାଇଲେ ରାବଣ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ଯେ ମୋର ଗ୍ରାହକ ରାମତ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉଛି! ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପୂର୍ବରୁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି । ଏଥିରେ ନୂଆ କଥା କିଛି ନାହିଁ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ଅଭିନୟ କରିଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲେ, ସେହିମାନେ ଏବେ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । କେବେହେଲେ ବନ୍ଦ ହେଉନାହିଁ । ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟା ପରି ଟିକ୍ ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଡ୍ରାମା । ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକରେ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କଥା ସବୁ ଲେଖିଛନ୍ତି । ବାବା ଏଭଳି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତି କରିବା ଛାଡିଦିଅ କାରଣ ଯଦି ଜଞ୍ଜାନକୁ ସଠିକ୍ ରୂପେ ଧାରଣ କରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦେଲା, ତେବେ ନା ଏକ କୁଳର ହେବ ନା ସେ କୁଳର ହେବ । କେଉଁ କୁଳର ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଦେଖିଥିବ— କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ ଏମିତି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭକ୍ତି ଆଦି କିଛି କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍, ଏମିତି ହିଁ ଚାଲିଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି— ଭଗବାନ ଅନେକ ରୂପ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆରେ, ଏହା ତ ବେହଦର ଡ୍ରାମା ଯାହାକି ଅନାଦି ଅର୍ଥାତ୍ ପୂର୍ବ ପରସ୍ପତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ବେହଦ ଡ୍ରାମା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କୁମାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ସହଜ । ମାତାମାନେ ତ ଯେଉଁ ଓଲଟା ସିଦ୍ଧି ଚଢ଼ିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିବ । କୁମାରୀମାନଙ୍କର ତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ, ଚିନ୍ତନ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ସିଧା ବାବାତ୍କର ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀକୁ ଭୁଲି ପାରଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡିବା ଦରକାର ।

କଳିଯୁଗରେ ତ ଦୁର୍ଗତି ହିଁ ହେଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ତଳକୁ ଖସିବାର ଅଛି ।

ଭାରତବାସୀ କହୁଛନ୍ତି— ଏସବୁ କିଛି ହେଉଛି ଇଶ୍ଵରଙ୍କର । ସିଏ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେମାନେ କିଏ ? ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ । ବାକି ଏସବୁ କିଛି ଇଶ୍ଵରଙ୍କର ଅଟେ । ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଯାହା କିଛି ବି ଅଛି ସବୁ ପରମାତ୍ମା ଦେଇଛନ୍ତି । ମୁଖରେ ତ ସମସ୍ତେ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସବୁ କିଛି ଇଶ୍ଵର ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉଁ, ପୁଣି ସେ ଦେଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତି ମୋର ପଣିଆ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଅନୁସାରେ କେହି ନିଜକୁ ପରିଚାଳିତ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ରାବଣ ମତରେ ପରିଚାଳିତ ହେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ତ ନିମିତ୍ତ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ରାବଣ ସମ୍ପର୍କଦାୟକ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ତୁମେ ନିମିତ୍ତ ପଣିଆରେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଧୋକା ଦେଉଛ । ମୁଖରେ କହୁଛ ଗୋଟିଏ କଥା କିନ୍ତୁ କରୁଛ ଆଉ ଗୋଟିଏ । ବାବା ତୁମକୁ ଯେଉଁ ସବୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯଦି ସେ ତାହା ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଏଥିରେ ତୁମକୁ ଦୁଃଖ କାହିଁକି ଆସୁଛି ? ସବୁଥିରୁ ମମତା ତୁଟାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବା ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ତାଙ୍କ— ବାବା, ଆସି ମୋତେ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଅ । ମୁଁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ, କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତୁ, କେଉଁଠାକୁ ? ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଉକ୍ତ ଚାହୁଁଛନ୍ତି— ଆମେ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବୁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ସତ୍ୟଯୁଗ ହିଁ ମନେ ପଡୁଛି । ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଦୁନିଆ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଯାଏ ନାହିଁ, କାରଣ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହୋଇଥାଏ, କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ନର୍କ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ତା’ର ପୁନର୍ଜନ୍ମ କଳିଯୁଗରେ ହିଁ ହେବ । ଏବେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ନାହିଁ । ତାହା ତ ଆଗତରଘସ୍ଥନକ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥା କହୁଛନ୍ତି, ବୁଝୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯଦି କେହି ଶରୀର ଛାଡିଦେଲା ତା’ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନେ କୁହନ୍ତି ସାମ୍ରାଜ୍ୟବାସୀ ହେଲା । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ କେହି ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଯେଉଁ ୮୪ ଜନମ ଚକ୍ରର ଡ଼ଞ୍ଚାନ ରହିଛି ତାହା ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ଦେଇପାରିବେ । ତୁମେ ତ ପୂର୍ବରୁ ନିଜକୁ ଦେହ ଭାବୁଥିଲ, ତାହା ତ ଭୁଲ୍ ଥିଲା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ବୋଲି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ଯେଉଁଥିରେ ଶିବବାବା ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ତ ବରହମାତ୍ମାଙ୍କର ରଥ ଅଟେ । ସ୍ଵାତ୍ମକର (ବରହମାତ୍ମାଙ୍କର) ରଥ ଏବଂ ଶିବତ୍ମକର ମଧ୍ୟ ରଥ ଅଟେ । ଏହି ବରହମାତ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରରେ ରହୁଛି ଏବଂ ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସ୍ଵାତ୍ମକ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛି, ନିଜର ତ ଶରୀର ନାହିଁ, ତେବେ ପଢାଇବେ କିପରି! ବାବା ପରତ୍ସହ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ହୋଇଯାଉ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖୁଛି, ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖ ଅର୍ଥାତ୍ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ଯେତେ ଦେଖିବ, ସେତେ ସେତେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । କାରଣ ପବିତ୍ର ହେବାର ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଯଦି ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେବାର ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ଅଛି ତେବେ କୁହ । ଗଙ୍ଗା ନଦୀର ପାଣି ଘାଟାରା ତ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଭଳି ବାବା ତ ଆଉ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ ତାଙ୍କୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କର, ଏଭଳି ବୁଝିଲେ କି ଯାହା ଘାଟାରା ଆଗତରଘସ୍ଥନକ ହୋଇଗଲେ ? ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ଏହାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ କିଏ, ଏହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣାଅଛି । ବିଶ୍ଵର ଇତିହାସ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଚାଲିଛି । ଯିଏ ଏହି କୁଳର ହୋଇଥିବେ ସିଏ ଆସିବେ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ବିଭାଗକୁ ଚାଲି ଆସିବେ ସେଥିପାଇଁ ନିରାକାରୀ ବୃକ୍ଷ ଦରଶାଯାଇଛି । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ, ବାକି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମୁସକିଲରେ କେହି କେହି ବୁଝୁଛନ୍ତି । ୭-୮ ଜଣଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ-ଦୁଇଜଣ ବୁଝିବେ ଓ କହିବେ ଏହି ଡ଼ଞ୍ଚାନ ବହୁତ ଭଲ । ଯିଏ ଏହି କୁଳର ହୋଇଥିବେ ତାଙ୍କୁ ତୋଫାନ କମ୍ ଆସିବ । ତାଙ୍କର ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ମନ ହେବ । ପୁଣି କାହାକୁ କାହାକୁ ସଂଗର ରଂଗ ଲାଗିଯାଏ, ଯାହା ଫଳରେ ଆଉ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । କେହି ଯଦି ପାର୍ବତି ଆଦିକୁ ଯାଉଥିବାର ଦେଖିବେ ତାଙ୍କ ସହ ଚାଲିଯିବେ । ତେଣୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଘଡି-ଘଡି କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଭୁଲିଯାଉଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ— ଏହା ଘଡି ଘଡି ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ କାମ ବିକାର ରୂପୀ ଅଗନିରେ ଜଳି କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କବରରେ ଶୋଇବା ଭଳି ସ୍ଥିତି ହୋଇଯାଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ଵାସମଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ପିଲାମାନେ ସବୁ ଜଳି ମରିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା । କେତେ କୋଟି କୋଟି ଆତ୍ମା ଆମ ଘରେ ଅଥାତ୍ ବରହମାତ୍ମାଙ୍କରେ ରୁହନ୍ତି । ବାବା ବେହଦରେ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବେହଦ ସ୍ଥିତିରେ ରୁହ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନା କରି ଘରକୁ ଚାଲିଯିବେ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ରାଜ୍ୟ କରିବ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଆଉଁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୃତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯଦି କୌଣସି ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଅଭିନେତାକୁ ରାବଣ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ତା' ଉପରେ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି, ତା' ପାଇଁ ଝଡ଼ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ତୁମକୁ ସେସବୁ ନ ଦେଖି ନିଜ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାର ପାର୍ଟ୍ ସଂଗ୍ରହନୂତ୍ର ଅଟେ । କାରଣ ଏହା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ।

(୨) ରାବଣ ମତରେ ଚାଲି ଇଶ୍ଵରତ୍ଵର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ମୋର ପଣିଆ ରଖିବାର ନାହିଁ । ସବୁଥିରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ପୁରା ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ଅକଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀ ଉତ୍ତରେ କଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ହୁଅ ।

ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ଵଲୋଗାନ ମନେ ରଖ ଯେ ଯାହା ହେଲା ଭଲ ହେଲା, ଯାହା ହେଉଛି ଭଲ ହେଉଛି ଏବଂ ଯାହା ହେବ ତାହା ଭଲ ହିଁ ହେବ । ଅକଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଅକଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପରେ ଦେଖ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଅକଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀ ଉତ୍ତରେ ମଧ୍ଯ କଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀର ଅନୁଭବ କର, ଅକଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀରୁ ମଧ୍ଯ ନିଜ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିନିଅ । ଯଦି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି ଆସୁଛି ତେବେ “କ’ଣ ହେବ” ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ ନ ଆସୁ କିନ୍ତୁ ତୁରନ୍ତ ଏହି ସଂକଳ୍ପ ଆସୁ ଯେ “କଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀ ହିଁ ହେବ” । ବିତିଗଲା ଭଲ ହେଲା । ଯେଉଁଠି କଲ୍‌ସ୍ତ୍ରୀର ସମ୍ପତ୍ତି ରହିବ ସେଠାରେ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ଭଳି ଅନୁଭବ କରିବ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧିର ଅର୍ଥ ହିଁ ହେଉଛି ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:-

ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରିଗାର୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥା’ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ରେକର୍ଡ ସର୍ବଦା ଠିକ୍ ରହିଥାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***